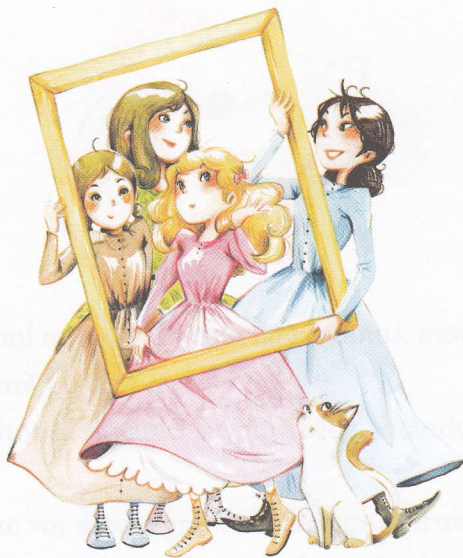

Louisa May Alcott

*Fiicele
doctorului March*

Adaptarea textului: Joy Boswell

Ilustrații: Ariane Delrieu

Cuprins

1. Patru surori.....	5
2. Un Crăciun fericit	15
3. Tânărul Laurence.....	22
4. Greutăți	34
5. O vecină model	40
6. Beth intră în Palatul Frumos	51
7. Umilirea lui Amy.....	57
8. Furia lui Jo	63
9. Un experiment.....	72
10. Tabăra Laurence	82
11. Visuri imposibile	94
12. Secrete	103

13. O telegramă.....	113
14. Scrisori.....	118
15. O fetiță cu inimă mare	123
16. Zile întunecate.....	128
17. Confidențe.....	134
18. Laurie face glume proaste	140
19. Un ultim strop de fericire.....	152
20. Mătușa March rezolvă problema.....	160

1

Patru surori

— Crăciunul nu va fi Crăciun fără cadouri, mormăi Jo, întinsă pe burtă pe covor.

— E îngrozitor să fii sărac, suspină Meg, uitându-se la rochia ei veche.

— Unele fete vor avea o grămadă de lucruri frumoase, iar altele nu vor avea nimic... Nu e drept! exclamă Amy, smiorcăindu-se.

— Dar noi îi avem pe tata și pe mama și suntem împreună, spuse dulcea Beth.

La vorbele acestea, fața fetelor se luminează.

— Dar, vai, tata nu e cu noi, spuse tristă Jo. Cine știe când o să-l mai vedem?

„Poate niciodată“, gânde ea, fără să îndrăznească să adauge.

Și fața li se întunecă din nou, căci toate se gândeau cu îngrijorare la domnul March, plecat pe front ca doctor, la kilometri depărtare¹. După câteva minute, Meg rupse tăcerea cu o voce încărcată de emoție:

– Mama nu vrea să ne cheltuim banii pe fleacuri în timp ce soldații noștri suferă în fiecare zi. Iarna o să fie grea pentru toată lumea și va trebui să acceptăm sacrificiile fără să facem nazuri.

– Înțeleg că n-o să primim nimic de la mama, dar ea nu vrea totuși să ne lipsim de tot! exclamă Jo. Haideți să ne cumpărăm fiecare câte un cadou! Îl merităm din plin.

– Asta e sigur, gemu Meg. Eu îmi petrec zilele dând lecții unor copii insuportabili.

– Ai prefera să stai închisă ore întregi cu o doamnă bătrână, tiranică, niciodată mulțumită și care te face să-ți dorești să te arunci pe fereastră? replică Jo.

– Nu e bine să te plângi, dar cred că nimic nu e mai rău decât să faci curățenie și să speli vasele, spuse Beth.

– Cel puțin voi nu sunteți obligate să mergeți la școală cu fete neobrazate care te necăjesc când nu știi lecția și care te *calomnizează* pentru că tatăl tău este sărac! strigă Amy.

– Vrei să zici „calomniază“, nu? o corectă Jo, râzând.

¹ Acțiunea se desfășoară în timpul Războiului de Secesiune, război civil din Statele Unite, în care s-au confruntat statele din Nord cu statele din Sud. (n.ed.)

– Nu e nevoie să faci pe intelectuală, domnișoară, știi exact ce spun! Întotdeauna trebuie să folosești cuvintele potrivite pentru a-ți îmbogăți *vocabularul*, răspunse Amy demnă.

– Haide, haide, fetelor! Jo, ție nu-ți pare rău că tata a pierdut toți banii? Întrebă Meg, care își amintea de vremurile bune de demult. Dacă nu se întâmpla asta, n-am mai fi avut de ce să ne facem griji astăzi...

– Dar acum câteva zile spuneai că suntem mai fericite decât niște regine.

– Ai dreptate. Cu toate greutățile, suntem o bandă de puștoaice vesele, cum ar zice Jo!

– Jo folosește cuvinte atât de urâte! spuse indignată Amy, aruncând o privire dezaprobată către sora ei, întinsă pe covor.

Jo se ridică imediat, își îndesă mâinile în buzunare și începu să fluiera.

– Termină, Jo! Ai zice că ești un băiat!

– Exact de-asta o fac.

– Detest fetele care nu știu să se poarte.

– Iar eu, eu detest puștoaicele sclifosite care își dau aere!

– Priviți păsărelele astea care se ceartă în gura mare, cântă Beth cu un aer atât de caraghios, că cele patru fete nu se putură abține să nu râdă.

Pentru moment, pacea fu restabilită.

– Amândouă sunteți de vină, începu Meg, ca soră mai mare ce era. Josephine, apucăturile astea băiețeoașe nu mai sunt pentru

vârsta ta. Acum ești mare și dacă porți părul ridicat, ca o domnișoară, așa și trebuie să te comporți.

– Niciodată! Dacă e pe-așa, o să port cozi până la douăzeci de ani, strigă Jo, smulgându-și fileul și ciufulindu-și coama brună. N-am niciun chef să mă fac mare, să port rochii lungi, și nici să mi se spună „domnișoara March“. Și-așa e destul de greu să fii fată, când eu prefer jocurile și apucăturile băieților.

– Biata Jo, spuse Beth. Ar trebui să te mulțumești cu numele pe care ți l-ai scurtat ca să semene cu cel al unui băiat și să te porți ca un frate cu noi.

– Iar tu, Amy, continuă Meg, ești prea sclifosită. Aerele tale ne fac astăzi să râdem, dar dacă nu ai grijă, o să ajungi o mironosiță. Îmi plac purtarea ta frumoasă și limbajul rafinat. Dar vocabularul tău prea căutat e la fel de caraghios ca argoul lui Jo.

– Dacă Jo e ca un băiat și Amy o mironosiță, eu ce sunt? întrebă Beth, gata să-și accepte porția de reproșuri.

– Tu ești un înger, pur și simplu, răspuse Meg, drăgăstoasă. Și nimeni n-o contrazise.

Camera în care surorile tricotau era plăcută, cu tot covorul ros și mobila demodată. Pe pereți erau gravuri frumoase, peste tot se vedeau teancuri de cărți, iar la ferestre înfloreau trandafiri. Domnea o atmosferă liniștită și caldă.

Margaret, cea mai mare, avea șaisprezece ani. Era o fată frumoasă, cu o față luminoasă. Avea ochii mari, păr șaten-închis, mătăsos, o gură frumos conturată și mâini albe, delicate, de care era foarte mândră.